

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 35.

Sjette Session.

39te Møde.

Tirsdagen den 20de Februar.

(Forn.)

Wesfely: Det maa være mig tilladt at knytte et Par Bemærkninger til Regnskabet som er afgivet af Krigsministeriet. Jeg skal for det Første gøre opmærksom paa, at den Skrivelse fra Finantsministeriet, der findes som Bilag 2 til Betænkningen, og som er dateret den 15de Juni 1854, ikke har været saaledes til Revisionens Kundskab, at den har kunnet tage Hensyn dertil. Jeg skal derfor tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til denne Skrivelse, fordi jeg troer, at det vilde tjene til at klare hele den Stilling. Statsrevisionen har troet at maatte indtage med Hensyn til Krigsministeriets Regnskab. Skrivelsen begynder med at gjøre opmærksom paa, at der var to Veie at gaae med Hensyn til Udgifterne for de Tropper, der vare stationerede i Slesvig, enten at følge den, som er fulgt i Regnskabet, nemlig at holde dem indenfor Linien, eller at betragte denne Udgift som en Overskridelse af Finantslovens Bevilling. Det forekommer mig, at denne Betragtning af Sagen ikke er den rigtige, idet den tredje Vel ikke er omtalt, og det er den, som jeg troer vilde have været den rigtige. Naar Finantsloven bevilger en vis Sum til Tropper, og man, saaledes som det var Tilfældet med Finantsloven af 1851-52, gik ud fra den Anskuelse, at disse Tropper holdes paa Fredsfoed, saa troer jeg ikke, at saavidt Krigsministeren maatte ansee det for nødvendigt og hensigtsmæssigt at sætte disse Tropper paa Cantonnements- eller Krigsfoed, man da kunde sige, at Udgiften til disse Tropper er en fuldstændig Overskridelse af Finantsloven.

Jeg troer, at det kun er Forskjellen imellem at holde Tropperne paa Fredsfoed og at holde dem paa Cantonnements- eller Krigsfoed, der kan betragtes som en Overskridelse af Finantsloven. Jeg troer, at, naar Forholdet havde været af en anden Beskaffenhed, at Krigsministeren da med Grund vilde have gjort Indsigelse imod, hvis Statsrevisionen, naar der for at nævne et Exempel var bevilget en Sum til 2000 Mand paa Fredsfoed, og disse vare blevne holdte paa Krigsfoed, da vilde have indstillet den hele Sum, som var medgaaet, som en Overskridelse af Finantsloven. Jeg troer altsaa, at den Betragtning, hvorfra den forrige Finantsminister er gaaet ud, ikke er den rigtige. Dernæst bemærkes det i Skrivelsen, at det i finantstel Henseende er et reent Formspørgsmaal, som egentlig ingen Indflydelse kan have paa den egentlige finantstels Status. Jeg skjønner ikke, at dette saaledes kan siges med Grund; thi det, der er Spørgsmaal om, det er jo, om Noget skal bevilges af Rigsdagen eller ikke, om der har fundet en Udgift Sted, der er en Overskridelse eller ikke; og det troer jeg ikke man kan sige er et Formspørgsmaal. Jeg troer, at det er en virkelig Realitet. Det er ingenlunde det Samme, om ogsaa Rigsdagen bevilger en Udgift, at man saa vil sige: „Ja, Pengene ere dog gaaede ud af Kassen, og om Rigsdagen ogsaa bevilger dem, kommer der dog ikke flere Penge ind i Kassen“. Derved falder den hele Betragtning om Bevillinger paa de forskjellige Conti, thi da vil jo Ministeriet kunne føre det til Udgift paa een Conto, som muligens var overskredet paa en anden Conto. Jeg troer ikke, at man i den Henseende kan argumentere fra, at det skulde være et Formspørgsmaal, om det er nødvendigt at have Rigsdagens Bemyndigelse eller ikke.